Δεν θα γράψει για μένα η ιστορία…

Νίκος Κουφόπουλος

Και παλι σε ολους γεια χαρα. Ολους καλα σας βρισκω ?
Παιρνω εξ αρχης επάνω μου το παρακατω ρισκο :
Σημερα θα ειμαι σοβαρος. Και θα φιλοσοφησω.
Αν καλαμπουρια θελετε, θα σας στεναχωρησω.
Αρχιζω αμεσως και ρωτω, και εσας αλλα και εμενα :
Ποτε και πώς μας χρειαζονται όλα τα περασμενα ?
Ποτε είναι καλη και χρησιμη σε εμας η ιστορια ?
Και ποτε η γνωση και φυσικα μαζι και η εμπειρια,
φρεναρουν και οριοθετουν τη σκεψη και την πραξη,
και θελουν σε όλα, μονες αυτές, παντα να βαζουν ταξη ?
Κομπλαρουν το αυθορμητο, και το περιγελανε.
Κι ενώ τα ενστικτα ψαχνουνε καπου αλλου να πανε,
ερχεται ο ορθολογισμος αυτά να τα αποκλεισει.
Ελατε φιλοι μου μαζι να ψαξουμε για λυση.
Ισως δεν καταφερουμε σαφως και με ασφαλεια
να βγαλουμε συμπερασμα. Μη νιωσετε όμως χαλια.
θα εχουμε κανει διαδρομη και αυτό θα είναι κατι.
Και ισως σε ένα αγνωστο βρεθουμε μονοπατι.
Μπορει να είναι ομορφο. Ισως και να μην είναι.
Δικια σας η αποφαση. Μονη και μονος κρινε.

Το αγνωστο είναι σαφως σπουδαια εμπειρια.
Συνηθως από τολμηρους γραφεται η ιστορια.
Όμως πολλες φορες, το κοστος είναι μεγαλο.
Βλεπετε ? Τα ερωτηματα το ένα μετα το άλλο.
Και αραγε για τι και ποιος και πώς θα αποφασισει,
αν το ταξιδι στο αγνωστο προσφερει καποια λυση ?
Και όταν το χαος ξαφνικα μπροστα του συναντησει,
θα είναι αραγε ευκολο κανεις, και παλι να γυρισει ?
Γιατι το χαος, είναι και αυτό γλυκο και σε τραβαει.
Και οσο πας, μαζι και αυτό, και άλλο ακομα παει.

Υποσχεση δινει σαφως για την ελευθερια.
Όμως δεν ξερεις από πριν αν είναι…τιμωρια.

Ουφ, τι τα ηθελα αυτά ? Πως εμπλεξα και παλι ?
Μια χαρα δεν περναγαμε, με ησυχο κεφαλι ?
Τι με επιασε πρωι πρωι με τη φιλοσοφια ?
Αλλωστε περναει η ζωη και με … ανοησια ?
Κανενα βαθος πουθενα, και όλα είναι ενταξει.
Λεω για το αναλαφρο. Το ασφαλες. Την ταξη.
Το ανουσιο πολλες φορες, που δε σε ανυψωνει.
Όμως, περναει ο καιρος. Με σταθερο τιμονι.
Ενταξει λιγο βαρετο. Δεν είναι αγριο θηριο.
Σαν να είναι το ταξιδι σου, Αντίρριο και Ρίο.
Και δεν θα δεις τη θαλασσα ποτε φουρτουνιασμενη,
μα οι καβοι σου με σιγουρια θα είναι παντα δεμενοι.
Δεν ξερω αν θα ηθελα να ακουσω τις σειρηνες.
Και αν σουξεδακια του συρμού μου πουνε και εκεινες ?
Ποιος αραγε τις ακουσε για να μας τις συστησει ?
Κι αραγε το γουστο αυτουνου θα μας ικανοποιήσει ?
Όμως, αν είναι τοσο ομορφο, όπως οι μυθοι λενε,
θα ηθελα να τις ακουγα. Να, εδώ καπου κλαιμε.
Για όλα οσα χασαμε και εχουμε προσπερασει.
Κι όταν αποφασιζουμε, εχουμε πια γερασει.
Δεν εννοω τα γηρατεια, αυτά καλως να ΄ρθουνε.
Των νεων λεω τα “γηρατεια”…. Αυτά με ενοχλουνε.
Αδικη είναι μερικες φορες φιλοι μου η ιστορια.
Τιμαει μονο τους νικητες. Μονο σε αυτους αξια.
Όμως συχνα το ομορφο, το υψηλο, το νεο,
στους νικημενους θα το βρεις. Εκει είναι το σπουδαιο.
Μα εχασαν προσωρινα. Στο τελος υπερεχει
ότι αξιζει αληθινα. Τοτε η ιστορια τρεχει,
παλι να γραψει απ΄την αρχη, καπως μετανιωμενη.
Και οι πριν λιγο…νικητες, τωρα είναι αυτοι χαμενοι.
Τι θελω να πω με όλα αυτά και γιατι σας ζαλιζω ?
Φιλοι μου, μα τους θεους, ουτε κι εγω γνωριζω.
Ζηλεψα τους φιλοσοφους, μαλλον, και ειπα να κλεψω
λιγακι από τη δοξα τους. Δαφνες κι εγω να δρέψω.

Όμως εμενα η τεχνη μου, δεν είναι η φιλοσοφια.
Στιχακια παντα σκαρωνα. Καποιες φορες αστεια.
Αντε και καμια μουσικη να βαλω στα στιχακια
και να τα κανω ευθυμα η όχι, τραγουδακια.
Μα θελησα λιγο κι εγω να παω αλλου μια βολτα.
Να δω αλλου τι γινετε, πώς είναι τα αλλα κολπα.
Γυρναω αμεσως το λοιπον και παλι στα δικα μου.
Τραγουδι εχω ετοιμο. Ελατε πιο κοντα μου:

Δεν θα γράψει για μένα η ιστορία

Ξέρω, δεν θα βρεθεί στιχάκι μου κανένα
σε αυτά που στεφανώνει η ιστορία.
Δεν θα με γράψουν του μέλλοντος βιβλία.
Ούτε δημόσια θα μου κάνουνε κηδεία.

Βραβεία εν ζωή, δεν θα μου δώσουν.
Μετάλλια τιμής στο στήθος δεν θα βάλω.
Και μετά θάνατον, το δίχως άλλο,
σε άγνωστων θα μπω, βιβλίο μεγάλο.

Οι νέοι δεκάρα σε ότι γράφω δεν θα δίνουν.
Άλλων τραγούδια θα λεν τους έρωτες τους.
Τις εξεγέρσεις τους, τις λύπες, τις χαρές τους,
Τα πάθη τους. Τα όνειρα και τις φωτιές τους.

Στην κόλαση σε μιαν άκρη ξεχασμένος,
-ούτε οι διάβολοι θα δίνουν σημασία-
θα γρατζουνάω μια κιθάρα. Θα είναι αίτια,
να γράφω τραγούδια, πάλι δίχως αξία.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…
nikos1789@gmail.com